

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. T. D.**, nar. X
státní příslušností X
t.č. v X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. října 2024, č.j. KRPA-311064-10/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze dne 15. 8. 2024, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. října 2024, č.j. KRPA-311064-10/ČJ-2024-000022-ZZC (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1

písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnila pouze obecnými úvahami.
3. Dále žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí není dostatečně a přezkoumatelně odůvodněna délka zajištění, kterou žalobce považoval za nepřiměřenou.
4. Žalobce také namítal, že žalovaná neužila v jeho případě některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a možnosti jejich užití posoudil zcela nedostatečně a nepřesvědčivě, když stěžejním důvodem pro zajištění žalobce je nebezpečí, že žalobce z území České republiky nevycestuje. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, uvedl, že samotná tato skutečnost nemůže bez dalšího být jediným právně relevantním důvodem pro zajištění cizince. Zdůvodnění nemožnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření je podle žalobce naprosto obecné a z velké části odkazující právě na žalobcovu domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost.
5. Žalobce měl za to, že jeho zajištění je nezákonné, protože jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Byl rovněž přesvědčen o tom, že v jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, a to zejména uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná podle žalobce svou argumentaci staví výhradně na skutečnosti, že žalobce z území neodcestuje a nadále se zde bude dopouštět opakovaného porušování právních předpisů, s čímž žalobce nesouhlasí.
6. Žalobce měl také za to, že podle napadeného rozhodnutí je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Žalobce přitom na území České republiky nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Podle žalobce tedy není dostatečně prokázáno, že by žalobce v případě uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval.
7. Závěrem žalobce doplnil výčet ustanovení správního řádu, Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, která měla žalovaná porušit.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že v napadeném rozhodnutí jasně a dostatečně vymezila, proč právě v případě žalobce nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a že neexistuje důvodná obava, že se případnému výkonu správního vyhoštění nebude vyhýbat. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohla namísto zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobce podle žalované nijak neřešil svou pobytovou situaci a po ukončení řízení

o udělení mezinárodní ochrany pobýval na území České republiky v rozporu s uloženým návratovým rozhodnutím, což bylo odhaleno pouze kontrolou policie.

9. Žalovaná dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2016, č.j. 10 Azs 39/2016 – 21, poukázala na to, že v případě žalobce absentovala především objektivní složka možnosti uložení zvláštního opatření v podobě neexistence důvodné obavy z vyhýbání se případnému výkonu správního vyhoštění, protože bylo uložení mírnějších opatření v podstatě vyloučeno.
10. Dále žalovaná uvedla, že posuzovala případ žalobce zcela individuálně s tím, že ovšem lze mezi jednotlivými případy vždy najít mnoho společných znaků, které vedou k praxi rozhodování ve věci za určitých podmínek obdobným nebo stejným způsobem. To byl podle žalované i případ žalobce, který pobýval na území České republiky, přestože mu bylo uloženo návratové rozhodnutí se zákazem vstupu, které nerespektoval. Žalobce nevycestoval, načež svůj pobyt řešil podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž po ukončení řízení neměl snahu vycestovat.
11. Pokud jde o dobu zajištění, uvedla žalovaná, že na straně 7 napadeného rozhodnutí podrobně uvedla a rozepsala jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění žalobce, kdy s ohledem na absenci cestovního dokladu musí dojít nejprve k ověření totožnosti žalobce, následně může dojít k vydání náhradního cestovního dokladu a poté může být teprve spuštěn proces samotných příprav k realizaci správního vyhoštění.
12. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
14. Dne 2. 10. 2024 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, které předložil neplatný cestovní pas s platností do 13. 3. 2024 a neplatný cestovní průkaz totožnosti s platností do 18. 3. 2024. Lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky bylo rovněž zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob. To vše vedlo k podezření, že pobývá na území České republiky nelegálně, protože byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
15. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 15. května 2022, č.j. KRPU-94807-34/ČJ-2022-040022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu jednoho roku. Tímto rozhodnutím mu byla rovněž stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
16. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce za přítomnosti tlumočnicka jazyka ruského, jehož přítomnost žádal, uvedl dne 2. 10. 2024 mimo jiné následující. Jmenuje se D. T. D. a narodil se dne X. Do České republiky naposledy přicestoval v září 2020 a od té doby nevycestoval. Původní cestovní doklad nechal v Rumunsku, kde pobýval předtím. Cestoval schovaný v kontejneru. Přijel za prací, ačkoli je mu známo, že nemá žádné povolení k zaměstnání. Po uložení správního vyhoštění nevycestoval, protože neměl peníze na letenku. O azyl žádal, protože chtěl v České republice zůstat. Žádné nebezpečí mu ve X nehrozí. Po zamítnutí žádosti o azyl nevycestoval rovněž proto, že neměl peníze na letenku. Bydlí na X s dalším

krajanem bez sepsané nájemní smlouvy, kdy měsíčně platí nájem ve výši 6.000,- Kč. Na dotaz, jak si zajišťuje prostředky na živobytí sdělil, že si hledá práci na Sapě, ale stále nic nenašel. V České republice nic nevlastní. K dotazu k možnému uložení zvláštního opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky ani zde není nikdo, kdo by mohl finanční záruku složit za něj, k pobytu přihlášení není nikde a nezná přesnou adresu svého pobytu. Je ženatý a má tři děti. Rodina žije ve X. Je zdravý a s ničím se neléčí. V České republice nemá nikoho, kvůli komu by bylo ukončení jeho pobytu z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života. V České republice nemá žádné závazky ani pohledávky. Jako překážku ve vycestování žalobce uplatnil to, že chce na území České republiky zůstat vydělat peníze, kdy ve X má velký dluh. Jinak mu tam nic nehrozí.

17. Dne 2. října 2024 poté vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
19. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterými je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
20. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhoval nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
21. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
22. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
23. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*

24. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.*
25. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
26. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) *[k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
27. Zdejší soud má v první řadě za prokázané, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Nemá rovněž cestovní doklad ani neučinil nic pro vydání nového či náhradního, a rovněž nemá ani žádnou hlášenou adresu pobytu. Žalovaná zdůraznila, že žalobce nevycestoval z území opakovaně a vědomě, proto je předpoklad, že nebude předpisy dodržovat i nadále. Soud k tomuto konstatuje, že pobytová historie žalobce vskutku nedávala žalovanému jinou možnost než k zajištění přistoupit, neboť je zjevné, že žalobce není ochoten dodržovat ani vydaná rozhodnutí, ani právní předpisy. Žalobce v žalobě neuvádí nic konkrétního, co by tyto závěry bylo způsobilé zpochybnit. Tvzení o nedostatku finančních prostředků na vycestování nemůže samo o sobě obstát, když žalobce ani netvrdil, že se alespoň pokusil učinit nějaké relevantní kroky směřující k dobrovolnému vycestování. Obava žalované, že by žalobce nevycestoval dobrovolně je důvodná tím spíše, že žalobce již v řízení ve věci správního vyhoštění uvedl, že se chce do X vrátit, a přesto tak neučinil, a to ani po zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu, kterou si zjevně účelově podal, přestože jinak tvrdil výslovně, že mu v zemi původu nic nehrozí.
28. Žalobce přitom neuplatnil ve své žalobě žádné konkrétní tvrzení, které by bylo způsobilé vyvrátit závěr žalované, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za

účelem vycestování a že nelze ze strany žalobce očekávat respektování pravomocně uloženého správního vyhoštění a jeho dobrovolné vycestování. Žalovanou zjištěné skutečnosti svědčí přinejmenším o určité lhostejnosti žalobce k platným imigračním pravidlům, k vedeným správním a soudním řízením a potažmo pak pravomocným rozhodnutím správních orgánů. Pasivita žalobce ohledně dobrovolného vycestování spočívající zejména v neřešené absenci platného cestovního dokladu a tvrzeném nedostatku finančních prostředků pak nepochybně nemůže představovat okolnost ve prospěch žalobce. Z protokolu o podání vysvětlení navíc ani nevyplyvá, že by žalobce v rámci svého výslechu žalované jasně přislíbil respektování povinnosti vycestovat do země původu, když naopak uvedl, že chce v České republice zůstat a vydělat peníze.

29. Pokud jde o možnost užití mírnějších opatření, soud má za to, že se žalovaná zejména na stranách 4 - 7 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce a řádně u jednotlivých opatření odůvodnila, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje. Žalobce sám v žalobě neuvedl, v čem konkrétně spatřuje deficity posouzení možností uložení mírnějších opatření ze strany žalované ani jaké konkrétní mírnější opatření by v jeho případě dostačovalo k dosažení účelu zajištění. Při podání vysvětlení k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování sdělil pouze, že prostředky na složení finanční záruky nemá a není zde nikdo, kdo by je složil za něj. Nebyl rovněž schopen sdělit celou adresu svého aktuálního pobytu, čímž fakticky zpochybnil možnost oznámit policii adresu místa pobytu a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Za těchto okolností nemůže jeho námitka nedostatečného posouzení a odůvodnění nevyužití možností mírnějších opatření ze strany žalované obstát, a to zejména pro její obecnost, když žalovaná se možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce zjevně zabývala (srov. zejm. str. 4 – 7 napadeného rozhodnutí) a u každého jednotlivého opatření zvlášť a následně i v souhrnu odůvodnila, proč k nim namísto zajištění nepřistoupila.
30. Neodpovídá tudíž ani skutečnému obsahu napadeného rozhodnutí tvrzení žalobce v tom směru, že se žalovaná omezila pouze na konstatování závěru o naplnění některého ze zákonných důvodů pro zajištění. I proto zdejší soud považuje odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, za nepřipadný, když žalovaná s ohledem na shora uvedené alternativy k zajištění nepochybně zvažovala a zabývala se jimi.
31. Vzhledem ke shora uvedenému a s ohledem na pobytovou historii žalobce, kdy tento dlouhodobě pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění, bylo mu uloženo správní vyhoštění, pracuje či hodlá pracovat bez pracovního povolení a prokázal zřejmou lhostejnost k platným právním předpisům na úseku pobytu cizinců, nelze mít zajištění žalobce za nepřiměřeně tvrdé či nedostatečně zdůvodněné, jak žalobce závěrem své žaloby shrnuje. Žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, nemá zde žádné příbuzné či jiné rodinné příslušníky, netrpí žádnými zdravotními obtížemi. V zemi původu mu nic konkrétního nehrozí, když žalobcem pouze v obecné rovině zmíněný velký dluh ve X nemůže bez dalšího představovat žádnou relevantní překážku ve vycestování. Žalobce má rovněž v zemi původu celou rodinu, ke které se může vrátit.
32. Na straně 7 napadeného rozhodnutí žalovaná rovněž dostatečně odůvodnila stanovenou dobu zajištění, když uvedla podrobný výčet obvyklých úkonů, které bude potřeba učinit, jakož i dokladů, které bude třeba žalobci zajistit, aby mohlo dojít k úspěšnému výkonu

správního vyhoštění žalobce, a to s uvedením rámcového časové odhadu provedení předmětných úkonů a zajištění dokladů. Stanovená doba zajištění přitom tomuto časovému odhadu odpovídá, nijak nevybočuje z dlouhodobé praxe žalované, natož pak ze zákonného rozmezí, a proto se soudu nejví ani jako nepřiměřená.

33. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostála, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení včetně žalobcem zmiňované proporcionality postupu správního orgánu. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
34. Co se týče namítané šablonovitosti napadeného rozhodnutí, kterým má žalobce zřejmě na mysli nedostatečnou individualizaci napadeného rozhodnutí, má zdejší soud za to, že takovým nedostatkem napadené rozhodnutí netrpí. Krom toho má případ žalobce celou řadu shodných znaků s případy jiných zajištěných cizinců, pročez nelze považovat za vadu, pokud jsou shodně či podobně posouzeny a vypořádány. Takový postup je naopak v souladu s požadavkem zákonodárce, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (ust. § 2 odst. 4 správního řádu). Lze ostatně jen na okraj podotknout, že prvky jisté šablonovitosti vykazuje i samotná žaloba, jak se podává z úřední činnosti zdejšího soudu, aniž by tuto skutečnost samu o sobě rovněž ze shora uvedených důvodů považoval za vadu.
35. Dále zdejší soud pro úplnost uvádí, že nelze považovat za žalobní bod pouhý výčet ustanovení právních předpisů, které měla žalovaná podle mínění žalobce porušit, proto se tímto soud nijak nezabýval.
36. Soud rovněž nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť v otevřené zákonné lhůtě pro rozhodnutí o tomto návrhu žalobce rozhodl ve věci samé.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 7. listopadu 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce